

“Η παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου”

/ [Γνώμες](#)

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ (Κυκκώτη)

Μέσα από την ευαγγελική περικοπή αυτής της Κυριακής (Λουκά 16, 19 - 31) ακούμε τη παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου, όπου ο Χριστός μας παρουσιάζει δύο σκηνές διαφορετικές. Η μία διαδραματίζεται στη γη και η άλλη στον ουρανό.

Στη σκηνή που διαδραματίζεται στη γη, παρουσιάζεται ο πλούσιος καλοθρεμμένος, καλοντυμένος, καλοστεγασμένος, υγιής. Έχει οικογένεια, πέντε αδελφούς, φίλους, υπηρέτες. Από την άλλη στην ίδια σκηνή παρουσιάζεται ο φτωχός Λάζαρος, πεινασμένος, γυμνός, άστεγος, άρρωστος, χωρίς συγγενείς και φίλους, μόνος και έρημος, με μοναδική συντροφιά στη μοναξιά του τα σκυλιά που έρχονται να γλύψουν τις πληγές του και να ανακουφίσουν τους πόνους του.

Στη δεύτερη σκηνή, στη σκηνή του ουρανού, οι όροι αντιστρέφονται. Ο πλούσιος βασανίζεται, φλέγεται, διψά. Οδύνωμαι εν τη φλογί ταύτη, μας λέει. Αυτή η κραυγή του πόνου εκφράζει το μέγεθος της απελπισίας του. Αντίθετα ο φτωχός Λάζαρος απολαμβάνει ευτυχισμένος τη ζωή του παραδείσου.

Είναι λάθος να πούμε ότι ο πλούσιος επειδή απόλαυσε όλα τα αγαθά της γης, τα στερείται τώρα στον ουρανό, και ο φτωχός επειδή τα στερήθηκε στη γη τα απολαμβάνει στην αιωνιότητα. Είναι λάθος να πούμε ότι αιτία της καταδίκης του

ενός είναι ο πλούτος και της δικαιώσεως του άλλου η φτώχεια. Ούτε ο πλούτος είναι δρόμος που οδηγεί στη κόλαση, ούτε η φτώχεια ανήφορος που καταλήγει στον παράδεισο. Εκείνο που έχει σημασία για να φτάσει κανείς στη κόλαση ή στο παράδεισο είναι ο τρόπος που θα ζήσει τον πλούτο ή τη φτώχεια του.

Ο Χριστός μας παρουσίασε σήμερα ένα κακό πλούσιο κι ένα καλό φτωχό. Θα μπορούσε κάλλιστα να αντιστρέψει τη παραβολή και να μας παρουσιάσει ένα κακό φτωχό κι ένα καλό πλούσιο. Άλλωστε ο Αβραάμ, που ήδη παρουσιάζεται από το Χριστό να βρίσκεται στο παράδεισο, σύμφωνα με τη μαρτυρία της Π.Διαθήκης, ήταν από τους πλουσιότερους ανθρώπους. Επομένως αν ο πλούτος είναι κάτι κακό δεν θα βρισκόταν στο παράδεισο αλλά στη κόλαση.

Αυτό που έχει σημασία είναι πως τον χρησιμοποιούμε. Αν τον χρησιμοποιείς τον πλούτο σου για να καλυτερεύσεις τη ζωή των ανθρώπων που υποφέρουν στο πλανήτη που ζεις, ο πλούτος σε οδηγεί στο παράδεισο. Αν τον χρησιμοποιείς, όμως, για να μοιράζεις μίσος και αδικία, χωρίς να οικοδομείς έργα αγάπης, τότε σε οδηγεί στη κόλαση.

Και ο πλούσιος της σημερινής παραβολής καταδικάζεται γιατί είχε κάνει κακή χρήση του πλούτου του. Από διαχειριστής των υλικών αγαθών που του εμπιστεύθηκε ο Θεός, γίνεται σφετεριστής, χρησιμοποιώντας τα μόνο για τον εαυτό του. Βλέποντας τον φτωχό Λάζαρο έξω από τη πόρτα του νηστικό και πληγωμένο, όχι μόνο δεν δείχνει ενδιαφέρον για να τον βοηθήσει, αλλά του προκαλεί κίολας νεύρα. Μπορούσε να γίνει συντελεστής ευτυχίας, βάζοντας στην υπηρεσία της αγάπης τα πλούτη του. Δεν κατάλαβε ότι δίνοντας θα αξιοποιούσε τα χρήματά του. Δεν κατάλαβε ότι όσα περισσότερα δίνει κανείς, τόσα πιο πολλά αποκτά και σ' αυτό τον κόσμο και στην αιωνιότητα.

Με το πρόβλημα των προσφύγων και των μεταναστών που ζούμε καθημερινά, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η κάθε κρίση και αδικία που συμβαίνει σε βάρος συνανθρώπων μας είναι μια επικίνδυνη φωτιά που αν δεν τη σβήσουμε εγκαίρως είναι θέμα χρόνου να φθάσει και στο σπίτι μας. Ως χριστιανοί, αλλά κι ως άνθρωποι πρέπει να στηρίζουμε και να βοηθούμε όσο μπορούμε τους ανθρώπους αυτούς και ταυτόχρονα οι Αρχηγοί των Κρατών να συνεργάζονται για να προλαβαίνουμε συρράξεις και καταπιέσεις που οδηγούν τους ανθρώπους στη φυγή από τις πατρογονικές τους εστίες. Πρέπει επίσης με κοινό συντονισμό της Διεθνούς Κοινότητας να στηρίζονται άμεσα τα θύματα οικολογικών καταστροφών και φυσικά οι άνθρωποι που υποφέρουν από το πρόβλημα της φτώχειας, είτε δίπλα μας είτε μακριά μας.

Έτσι ο πλούσιος της παραβολής, ενώ μας παρουσιάζεται πλούσιος στα υλικά

αγαθά αποδεικνύεται φτωχός στα πνευματικά. Η έλλειψη αγάπης που εκφράζεται με την βοήθεια προς το διπλανό μας, τον οδήγησε στη καταδίκη. Έτσι αυτό που καταδικάζει τον πλούσιο είναι ο τρόπος της διαχείρισης του πλούτου του.

Από την άλλη ο φτωχός Λάζαρος παρουσιάζεται πλούσιος σε αρετές. Αυτό που τον οδηγεί στο παράδεισο δεν είναι η φτώχεια του, αλλά η υπομονή και η καρτερία στη δοκιμασία του. Δεν παραπονείται ο φτωχός Λάζαρος για την κατάστασή του. Δεν μισεί τον πλούσιο που τον περιφρονεί. Δεν γίνεται κλέφτης μπαίνοντας στο σπίτι του άλλου για να συντηρήσει τη πείνα του. Δεν παρασύρεται από τη καμουφλαρισμένη προπαγάνδα της αλλαγής του κοινωνικού συστήματος, που αντί να οδηγήσει στη δικαιοσύνη που υπόσχεται, οδηγεί τον άνθρωπο μακριά από το Θεό.

Αντίθετα ο Λάζαρος υπομένει, αρκείται στα ψίχουλα και στην συντροφιά των σκυλιών. Είναι ολιγαρκής και δεν ζει με τη λαχτάρα να πλουτίσει, πατώντας ακόμα και επί πτωμάτων, αν του δοθεί η ευκαιρία. Και είναι, ίσως, μέσα σ' αυτή την ολιγάρκεια του, πιο πλούσιος από το πλούσιο, γιατί η φτώχεια δεν μετριέται με όσα κατέχει κανείς, αλλά με όσα ποθεί. Γιατί όσα πιο πολλά ποθείς τόσο πιο φτωχός είσαι, έστω κι αν κατέχεις πολλά.

Τελικά, όμως, τόσο ο πλούτος, όσο και η φτώχεια, ανάλογα με το τρόπο που θα τα χρησιμοποιήσουμε θα μας οδηγήσουν και στο ανάλογο μέρος, στη κόλαση ή στο παράδεισο.

Θα μπορούσαμε να πούμε παραβολικά, ότι η φτώχεια και ο πλούτος είναι δύο κλειδιά. Άλλοι κρατούν το ένα και άλλοι το άλλο. Με το κλειδί μπορείς να ανοίξεις, αλλά και να κλείσεις μια πόρτα. Εξαρτάται από το τρόπο που το χρησιμοποιούμε. Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο πλούσιος χρησιμοποίησε το κλειδί του για να κλείσει την πόρτα που τον οδηγούσε στη ζωή του παραδείσου, ενώ ο φτωχός το χρησιμοποίησε για να την ανοίξει.

Το ίδιο κι εμείς, έχουμε την ευκαιρία ελεύθερα να αποφασίσουμε πως θα χρησιμοποιήσουμε το κλειδί του πλούτου ή της φτώχειας μας, ανοίγοντας ή κλείνοντας τη πόρτα που οδηγεί στη ζωή του παραδείσου.

Οι άγιοι Ανάργυροι που σήμερα εορτάζουμε θεωρούσαν ότι τα πάντα ανήκουν στο Θεού και ό,τι είχαν ή ό,τι γνώριζαν ως ιατροί τα πρόσφεραν δωρεά σε όσους είχαν ανάγκες, μάλιστα στους φτωχούς. Γι' αυτό και η Εκκλησία μας τους ονόμαζε Ανάργυρους.